

MIKOLÁŠ ŠTRAJT

Sokolí hnízdo

EDICE PANTOGRAF

verze: 191bed802d29fc4f4b07678278034606e3ccc136

Věnováno těm, kteří přispěli ke vzniku této povídky, ať už přímo nebo nepřímo. Jmenovitě pak Romanu Novosádovi za popohánění k dopsání. Ostatní (čti ti, co jsem potkával na cestě do práce) se snad v povídce poznají sami.

Bylo zataženo a dusno. Zahřmělo. Nad městem se spustil poslední letní liják. Takový ten teplý, co člověku není zima, když zmokne.

Na vodě se dělaly kruhy a detektivům schovaným ve staré nádrži na vodu mokly vlasy. Za chvíli dojde k předání.

Prsty na kohoutcích a dusno. Výstřel. Ve starém přístavišti se strhla přestřelka. Taková ta pořádná, jako v americkém filmu.

Vodní ptáci vyděšeně utíkali a detektivům schovaným ve staré nádrži na vodu šlo o život. Předání začalo.

Ještě ten večer stál Bludowský na balkóně a kouřil. Měl kancelář až v podkroví, s překrásným výhledem na celé město. Bludowského ten výhled obvykle uklidňoval, ale dneska měl chuť každého hříšníka dole poplivat, i kdyby jen odhazoval obaly od sušenek na zem.

A tak tam stál, vdechoval nikotin a čerstvý vzduch a pozoroval hříšné město. Netušil, že on sám je sledován, že kdosi o jedno patro níž a dva domy dál zapisuje, kolik cigaret vykouřil.

Típnul. Dneska už pátá. Naklonil se přes zábradlí a soustředěně pustil vajgl. Vajgl letěl dolů a minul květináč. Bludowský se obvykle trefil, měl z toho takovou škodolibou radost. Ale dnes se mu nedařilo ani to. Zvednul se a šel dovnitř.

Vevnitř mezitím Waldfrucht dopisoval hlášení: „...výsledkem celé akce je zadržení všech podezřelých a lehké zranění jednoho policisty.“

„Prej zadržení všech podezřelých, pche,“ ušklíbl se Bludowský, „to tam nemůžeš rovnou napsat, že ty známý firmy z radnice se z toho zase vyvlíčky a odsrali to za ně jejich poskoci?“ – „Klid, na každého jednou dojde...“ řekl klidně Waldfrucht. – „Aby dřív nedošlo na nás!“ odsekl naštěkaně Bludowský. Waldfrucht zdvihl oči od monitoru: „Poslyš, co s tebou je?“ – „Ale nic, to už je celkem běžný, že se mě každé pátek snaží někdo zastřelit,“ odsekl ironicky Bludowský. – „Ty potřebuješ dovolenou.“ – „Ale né...“ – „Jo, a kdy jsi ji naposledy měl?“

Následovalo hluboké ticho. „No vidíš, vlastně už svojí pracovitostí porušuješ předpisy... Vyber si dovolenou a vyraž někam hodně daleko, kde tě nebude nic rušit, já už to nějak zvládnou.“ Bludowský mlčel. „Já ti ji rovnou napíšu“ nabídl se Waldfrucht. „Ale kam mám teď vyrazit?“ – „Já už bych o jednom místě věděl...“

Motorák s pisklavými zvuky stoupal do hor. Rozrážel úbočí kopců a zelené hvozdy. Bludowský seděl uvnitř a koukal ven. Na obzoru se klenula duha. Jako by mu říkala, že si tam užije dost klidu. Bludowský se už těšil jako dítě na prázdniny. Ve skutečnosti už toho všeho měl plný zuby.

Vlak přešel viadukt a zastavil ve stanici Mury. Bludowský vystoupil. Teď dolů pod viaduktem a nahoru okolo sokolovny. Prošel pod viaduktem. Po mostě zrovna projížděl vlak. Odbočil do Sokolské ulice a pak ji uviděl.

Na ostrohu nad silnicí se tyčila místní sokolovna. Vypadala jako nějaký hrad. Tuto skutečnost ještě umocňovalo to, že před ní byl vykopán hluboký příkop, patrně budoucí kanalizace. V příkopu se jako nevolníci krčili kopáči, podivná to směs lidu. Bludowský vzhledl.

Sokolovna byla opravdu majestátní. Přístavby na přístavbách jí dodávaly zákoutí, která by člověk čekal spíše na vykopávkách starověkých měst. Kromě povinné hospody v ní nechyběl sál určený k pořádání mysliveckých plesů a sportovnímu vyžití místních obyvatel, místní loutkové divadlo, byt bratra předsedy, půda plná krámů pamatujících ještě Tyrše, ubytovací kapacity pro bratry a sestry z jiných žup a strašně smradlavý pánský záchod v hospodě.

Bludowský se rozhodl, že ji vyzkouší. Zaujalo ho už jméno té hospody - U Mozarta. Prošel tedy pod vývěsním štítem s lahví piva „Zlatuška“. Vevnitř to vypadalo jako po nějakém mejdanu. Na lustru visela čísi ponožka, barman zametal střepey a na stole spala jakási podivná existence.

„Co se tu slavilo?“ zeptal se Bludowský zvědavě. Barman vzdychl: „Moje narozeniny“. Vyhodil střepey do koše a stoupl si za pult: „Věřil byste, že už je mi šedesát?“ Bludowský se nadechl, chtěl něco říct, ale barman ho předběhl: „Takový roky, celej život za sebou. A to ani nemám základní školu... Hm. A včera jsem se dozvěděl, že už jsem dědeček - tak na to se napijem - ne?“ - „Klidně,“ odpověděl Bludowský a barman mu nalil něco naprosto příšerného.

„Ta píše, co? Dávám si ji každé den a přežil jsem i Wolfganga.“ - „Kdo je Wolfgang?“ zeptal se Bludowský hlasem spáleným místní pálenkou. „Můj jmenovec - taky Mozart. Akorát já jsem křesťm.“ - „A kdo vám dal takové zvláštní jméno?“ - „Maminka, byla učitelka zpěvu,“ řekl smutně Mozart a exnul další skleničku držkopalu. Bludowský si radši objednal něco na spravení chuti a pomalu pil. Barman vzpomínal: „Jojo, když mi bylo dvacet, to byly časy. Tady nad sokolovnou začínaly louky a v celých Murách bylo jen pár chatek z doby před válkou, žádný chalupáři jako dnes...“ Bludowského bavilo poslouchat cizí vzpomínky. „Já tehdy bydlel na nádraží. Vždycky jsem chodil přes viadukt za holkama. Chodili jsme tenkrát k Legerovic chatce, občas nás pustili dovnitř, akorát do sklepa ne.“ - „K Legerovic chatce? Kde to je?“ - „Dál po cestě, ta poslední chatka. Proč se ptáte?“ - „Kamarád mi ji půjčil, budu tam teď týden bydlet.“ - „Jé, to je náhoda! Tak na to si přijím!“ řekl barman a už vytahoval zpod pultu držkopal. „Ne, raději ne!“ zalhal Bludowský ve snaze zachránit si krk.

Zaplatil, rozloučil se a vydal se na cestu.

Na konci asfaltu, na kraji louky, stála bílá chatka na kamenné podezdívce. Bludowský vytáhl svazek klíčů, za které by se nemusel stydět ani kastelán.

Odemknout okenice. Zaháčkovat je na háčky. Nejdřív zkontrolovat čerpadlo, potom zapnout elektřinu. Do sklepa v žádném případě nechodit.

Bludowský plnil tyto pokyny a připadalo mu to jako něco, co zažil nebo možná nezažil zamlada. Chata byla obřadně odemčena, zabezpečena, mohl tedy vstoupit.

Vešel dovnitř. Celá chata se dělila jednou tenkou příčkou na dvě místnosti. První byl obyvák, s kachlovými kamínky, ledničkou, sporákem a obstarožní televizí. Pak vešel do druhé půlky - do ložnice. „Týjo! Waldfrucht měl pravdu! Tady jsou opravdu poklady!“

Celou jednu stěnu ložnice zabírala knihovna. A byly v ní opravdové skvosty.

Všechny díly Zelenkových dobrodružství! Zobánek! A dokonce Kapitán Afrika!

Zbytek dne strávil Bludowský čtením o Obřím kamenném muži, starostech dětské hvězdy a použití zmrzliny v boji za práva chudých. A podle toho pak vypadaly i jeho sny.

Následující ráno stál Bludowský na louce nad chatou a vdechoval plnými doušky čerstvý ranní vzduch. Krabičku cigaret bohužel neměl. Dole v údolí se rozpouštěly chuchvalce mlhy. Období mlh začalo. Podzim se hlásil ke slovu.

Když takhle stojíte na louce nad údolím a koukáte se dolů, uvědomíte si, že jste ve skutečnosti takhle maličcí a vaše problémy malicherné. Krajina, na kterou se díváte, totiž přežila Napoleona, Hitlera i Stalina. Byla tu před Rakouskem a bude tu i po něm. Jinými slovy: lidské starosti jsou pomíjivé, krása přírody je však věčná.

Přesto je tu však něco, co nás po procházce nutí přečíst si noviny a pozastavovat se nad křivdami spáchanými na místním obyvatelstvu.

Bludowský přestal s filozofováním. Bylo na čase jít nakoupit nějaké zásoby.

Bludowský ještě naposledy shlédl do údolí. Bylo v něm něco znepokojivého.

Ano, Sokolovna. Sokolovna, která z údolí vypadala jako nějaký hrad, tak přesně ta samá sokolovna vypadala z kopce jako papírový domeček na modelovém kolejišti. A před ní stálo něco, co tam obvykle nestává - dav, policie - a z údolí už si to šinula televizní dodávka.

Bludowský sešel níž k sokolovně. Tak tak se mu podařilo proplížit okolo davu. Na dřevěném můstku přes výkop mu uhýbala jakási slečna s červeným baretem na hlavě a fotoaparátem v ruce. Vešel do hospody.

V hospodě oproti tomu bylo všechno na svém místě. Mozart za pultem, notorici za sklenicí, dědci hráli karty. Akorát u baru seděl nějaký chlápek ve větrovce, ale vypadal mírně.

Bludowský si poručil „jedno“ a zeptal se: „Co se to tam venku děje?“ - „Ále, našli poklad,“ odpověděl Mozart a načepoval pivo a dodal: „Už zase...“ - „Jaký poklad?“ - „Ále, za války ho sem zakopali Němci, taky jsem ho zamlada hledával...“

Bludowský se napil. Chvilí bylo ticho, které pak přerušil chlápek ve větrovce: „A stejně nic nenašli...“ - „Proč myslíte?“

Chlápek upil ze své sklenice. „Víte zajímám se o ten zdejší poklad už pěkně dlouho, aby mi bylo jasné, že si někteří nepřejí, aby se našel.“ - „Proč to?“ - „Víte, ten zdejší poklad je patrně z větší části tvořen bednami, které se na konci války ztratily z archivů. Jejich nález by některé lidi nepotěšil.“ - „Proč? Vždyť už je padesát let po válce.“

Chlápek se nadechl a začal.

„Víte, tohle jsou archivy - a německý, takže přesný. Jsou tam popsány zpravodajské operace od začátku do konce.“

Ti lidi jsou už ve většině případů pod drnem, ale ten systém, ten ne. Ten systém totiž zastarává mnohem pomaleji než lidé. Vždyť i naše společnost stojí na právním systému starého Říma.¹“

Bludowskému se ta řeč zamlouvala. Bylo vidět, že ten chlápek ve větrovce ví, o čem mluví.

„A jak to s tím pokladem vlastně bylo?“ zeptal se zvědavě.

Chlápek ve větrovce se napil a začal: „To bylo takhle: Byl už konec války, byl už docela zmatek. Na zdejší nádraží dorazil vlak. Byli v něm vojáci a nějaký dobře hlídaný bedny.

Von to teda nebyl žádný transport, jen lokomotiva a dva nákladní vagóny, ale stejně...“

Vojáci chtěli jet dál do vnitrozemí, ale zrovna v ten týden voda strhla předmostí viaduktu. Když pak zjistili, že opravdu neprojedou, půjčili si pro zájmy říše tři nákladáky z přádelny, naložili ty bedny a odvezli je někam směrem k sokolovně. Když se pak večer vrátili, nákladáky byly prázdné. Vojáci potom odjeli vlakem zpátky, odkud přijeli.

Přišlo osvobození. Všichni měli najednou jiné starosti a na tu událost s bednami se zapomělo.

Až pak, deset let po válce, se tady objevil takovej mladej němec, syn jednoho z těch vojáků. Divně se všech vyptával, a pak k dovršení všeho začal u sokolovny něco kopat.

Když ho pak policajti zatkli a vyslýchali, přiznal, že hledal poklad. Prý mu otec před smrtí řekl: „Ty bedny jsme zakopali u sokolího hnízda“ - a umřel. A to je celý příběh.“

„To je pěkně uhozený,“ namítl Bludowský. - „Jo, to si ti policajti taky mysleli. Pak se však ukázalo, že ten němec, jistě Budenmayer, je skutečně synem jednoho z těch vojáků, co se tu na konci války pohybovali. Bohužel však německá strana neuvedla, co tu dělali.“

Definitivně se to potvrdilo poté, co případ převzali tajní a uvalili na něj mlčení...“ řekl chlápek a napil se.

„Znáte to, když o něco jde, policajti začnou svorně mlčet“ dodal.

„Vy asi vůbec netušíte, s kým mluvíte,“ řekl tiše detektiv.

„Nemám ten poklad rád“ rozčiloval se o kus dál úplně jiný detektiv. Byl to kapitán Karotka, šéf místní policie.

„Vážně, nemám ho rád. Sou s nim jen problémy. Děti lezou, kam nemaj. Protože si myslí, že tam je. Taháme je pak kvůli tomu z různých děr a starejch baráků.“

Dospělí lezou kam nemaj. Taky všude vidí poklad. A aby toho nebylo málo, ještě se mě na to furt vyptávají novináři jako vy...“

¹ Myšlenky převzaty ze stránek richard-1.com - autor major H.

Slečna s červeným baretem a foťákem se zašklebila a její kolegyně zastavila diktafon. „Děkujeme za rozhovor.“

Slunce mezitím vystoupalo na nejvyšší bod své dráhy. A společně s ním stoupal i Bludowský. S Bludowským stoupal i ten chlápek ve větrovce, který se mezitím představil jako Jiří König.

Stáli tam u jakési vodárny zahrabané v zemi. Z vodárny zněl takový divný zvuk, znělo to jako vážná hudba zahraná na několik kilometrů vodovodního potrubí. Nebo jste snad podobný zvuk ještě neslyšeli?

„Čerpaj,“ řekl König. Bludowský se rozhlídl a prohlížel si jednu z těch cedulek, které v ochranném pásmu vodního zdroje zakazují snad úplně cokoliv.

„A proč si myslíte, že by měl být tady?“ zeptal se Bludowský. „Já si nemyslím, že tady je.“ řekl König, „já si jenom myslím, že tu byl. Kdyby tady byl déle, všimli by si ho vodohospodáři. Nepředpokládám, že kromě cen vody jedou ještě v nějakém spiknutí.“

König se kamsi zadíval, otočil se zpět na Bludowského a začal opět vyprávět: „Víte. Na konci války se tu opevnili tři německý vojáci. Není to nijak dobré místo na skrývání, oni ho přesto do úplného sebezničení hájili. Podle hesla *Mein Ehre heißt Treue*².

Vystříleli je jako králíky. Ani se jich nestačili zeptat, proč to tak usilovně hájili.

Vždyť kdo by do roztrhání těla hájil vodojem jedné z mnoha přádelen, co jich v pohraničí je?“ Bludowský se zadíval na vodárnu. Taková opravdu patří ke každé druhé pohraniční přádelně.

Vážná hudba z vodovodního potrubí zněla dosti tesklivě, asi na památku těch tří vojáků.

Člověk si to dnes neuvědomuje. Dokonce ani u pomníčků.

Z údolí se mezitím přiblížili dva muži. Jeden starý, bělovlasý, vypadal jako dědeček z reklamy. Druhý menší, mladší, v kožené bundě. Oba měli takové ty batůžky na notebook, oba naprosto stejné.

Došli až k vodárně a jeden z nich pozdravil: „Guten tag, Herr König.“ - König mu odpověděl: „Guten tag, Herr Landsmann.“ Pak si spolu povídali něco německy, čemuž Bludowský nerozuměl.

Potom se König rozhodl, že je představit: „To jsou pánové Neubauer a Landsmann z Ligy pro rovné zacházení s oběťmi války.“ König ještě představil Bludowského. Pak si potřásli rukou a pánové řekli něco, co patrně v němčině znamená „těší mě“.

Bludowský už ty dva někde viděl...

Ano, jeden čas s ním jezdili ráno tramvají do práce. Nevěděl, co si o nich má myslet. Ty batůžky na notebooky, košile, kravaty - a ty lejstra, co občas četli, vypadaly tak úředně... ale ta kožená bunda by se asi panu ministrovi moc nezamlouvala.

„A co je přivádí sem? Snad ne poklad?“ zeptal se Bludowský. - „Válka. Dostali grant na dokumentaci a rekonstrukci pomníčků z Války.“

„Aha,“ řekl si Bludowský. Byl rád, že je potkal.

Po určité době totiž zaroste každý pomníček plevelem, zlatá písmena vyblednou, fotografie se odlepi a bronz ukradnou sběrači kovů. Na květinách si s chutí pochutnají brouci.

Pomníčky nejsou určeny k tomu, aby vydržely věčnost. Ba naopak.

Jsou určeny k tomu, aby svým chátráním říkaly: „Oprav mě! Oprav mě a zamysli se, proč tu stojím. Čí památku asi uctívám?“

Logickým důsledkem pak je, že se u každého pomníčku dříve či později objeví někdo, kdo ho jako stařenka na vesnickém hřbitově omete, položí nové květiny a zapálí svíčku.

Starší němec obřadně vytáhl zapalovač a podal ho svému druhovi v kožené bundě. Ten obřadně zapálil svíčku.

Tak tam stáli a mlčeli čtyři muži. Z vodárny zněla teskná hudba. Budenmayer by měl radost.

Je jedno, jaké národnosti jsou oběti.

Válka je stejnej vůl pro všechny.

² Mojí ctí je věrnost. Mimochodem motto SS, tak ho neříkejte v Rakousku a Německu, je tam zakázané.

Toho večera Bludowský nemohl usnout. Ležel a přemítal, zatímco se dole na stráni pod chatou řítíl už asi pátý vlak. Přemítal o válce.

Jasně, viděl už mrtvolu a potkal pár vrahů. Pracovně, samozřejmě.... ale to bylo něco jiného.

Taková válka, to je něco mnohem horšího. Něco, co kvasí napříč celou společností. Něco, co nezabíjí konkrétní jména.

Bludowský byl rád, že prožil celý život v míru. Válku nechtěl. Přesto ho však zajímal ten pocit. Ta vůně války ve vzduchu.

Když má někdo před spaním takové černé myšlenky, obvykle to nedopadne dobře. Ve snu se mu pak míhají defilé šílených kudrnatých básníků, dlouhonohých dívek s červenými barety, vojenských transportů, husarů na koních a tří nákladních automobilů.

S tím rozdílem, že ta tři nákladní auta byla skutečná.

Po padesáti letech jely opět tři nákladáky z Mur okolo Sokolovny do lesa. Tentokrát však chtěly poklad vykopat. Jeden z těch nákladáků byl totiž vrtná souprava.

A Bludowského jeho hlučný průjezd pod okny spolehlivě probudil. Chvilí se se slovy „Ježišmarjá“ vzpomínal na snů, ale pak už vyrazil.

Vyrazil z kopce dolů, do města. U sokolovny nebyl takový dav jako včera. Akorát ta slečna s červeným baretem dělala nějaké fotografie.

Kopáče ve výkopu vystřídali archeologové, a to je snad ještě šílenější druh lidí. Nejhorší na tom je, že jsou vlastně všichni spolužáci, protože ta škola, kde se člověk vyučí archeologem, je obvykle v celém státě jen jedna. „Starej Indy Jones? Jó, toho znám, ten studoval s naším profesorem egyptologie,“ odpoví vám na vaše nejzavilejší dotazy.

V hospodě bylo ještě zavřeno, a tak detektiv pokračoval dál do údolí. Měl domluveno s Kōnigem, že ho navštíví.

„Můj dům poznáš, vypadá poněkud nepatříčně,“ řekl mu včera Kōnig. A měl pravdu.

Desetimetrová plachetnice opravdu nepatří mezi věci běžně vídané před roubenkami na úbočí hor.

Bludowský zazvonil a Kōnig mu šel otevřít. „Děláte lodě?“ zeptal se detektiv. - „Lodě. A nejen je. Stoly, židle, všechno, co je ze dřeva. Od kolébky po rakev.“ - „To máte dobrý, já jsem většinou potřeba jen u těch rakví,“ povzdechl si detektiv.

Vešli dovnitř. Kōnig detektiva uvítal, nabídl mu čaj, omluvil se mu za nepořádek, smetaje přitom tlustou vrstvu pilin ze židle.

„Víte, trochu jsem o tom pokladu včera přemýšlel,“ začal Bludowský. - „A na co jste přišel?“ zněla otázka z kuchyně od vařícího čaje. - „Napadlo mě... co když je ten poklad jen další hloubková lež?“

Taková myšlenka, o které víte, že to není pravda, ale říkáte ji dál, protože jí všichni rozumějí.

Něco jako ‚Lidé s brýlemi vypadají chytře‘ nebo ‚Dřív si lidé mysleli, že je země placatá‘ či ‚Kapitalismus je tu odjakživa‘...

Chtěl jsem jenom říct: Co když je to všechno jinak? Co když je to jenom pár beden zvlhlého papíru? Co když to není zakopáno, ale třeba to v klidu leží někde na půdě? Proč se za tím pachtit, cožpak nemáme dost starých lejster v archivech?“

Kōnig přišel s čajem a zamyšleným výrazem ve tváři. Chvilí převaloval myšlenku v hlavě, a pak odpověděl: „Víte proč to ti vojáci tehdy skovávali? Jeden by skoro řekl - aby to nikdo nenašel, že?“

Ale to není pravda. To je - jak byste řekl vy - hloubková lež. Oni to totiž skovávali, aby to někdo našel...

Teda ne jejich nepřátelé, spíš jejich potomci.“ Pak odešel do sousedního pokoje a vrátil se s fotografií v ruce: „To je pohled na město za války. Půjčte si ho. Až budete mít čas, můžete se po tom pokladu podívat.“ - Bludowský si vzal fotografii a zadíval se na ni zblízka: „Jé, tady je ta chata, co bydlím. Koukám, že se od války moc nezměnila.“

„Od války se nezměnilo překvapivě hodně věcí,“ povzdechl si tesař.

Potom se Bludowský rozloučil se slovy „nebudu už zdržovat“³ a vydal se na cestu. Proti němu jel s kopce traktor Samizdat. Podle takovýchhle „u strejdy v garáži na koleně“ vyrobených traktorů se venkov pozná spolehlivě. Stoupal dál. Po náspu železniční tratě se zřejmě plazil nějaký stroj. Hluboko vyryté stopy naznačovaly, že se někdo, kdo nebral ohled na překážky, pokoušel dostat přes násep. Bludowský je zkusil. Vedly přímo nahoru na násep, a pak přímo dolů. Někdo spěchal dokonce tolik, že přestříhal drátovod!

Možná by teď bylo dobré pro neznalé vysvětlit, co to takový drátovod je. Drátovody sloužily železničářům ke stahování závor a ovládání návěstidel. V podstatě se jednalo o dlouhé dráty natažené z hradla, kde byl železničář, k návěstidlu, kde už díky tomu být nemusel. Tyhle dráty vedly po takových malých sloupcích podél trati. A na některých lokálkách je můžete vidět dodnes.

Jednou z těch tratí je i ta přes Mury. Drátovod tam vede z hradla na nádraží až k návěstidlu, umístěnému kousek od lesa.

Bludowský věděl, co to drátovod je, a proto považoval za svoji občanskou povinnost varovat nádraží, aby zabránil případnému železničnímu neštěstí. Vydal se po trati, byla to nejkratší cesta.

Šel poměrně rychle. Slunce docela žhnulo. Cesta vedla přes viadukt, tam se zastavil a shlédl dolů do města. A pak ji uviděl. Stála, jak bylo jejím zvykem, u nějakého davu, a jako obvykle fotila.

Na světě není moc věcí nápadnějších než červený baret. I když stojíte na mostovce šestadvacet metrů vysokého viaduktu, vidíte onen červený baret v údolí naprosto spolehlivě.

Jenže koukat po holkách nepatří mezi činnosti, které se doporučují lidem stojícím v kolejišti, a tak se Bludowský zas tak nedivil, když ho málem přejel vlak.

Mezitím se dole pod údolím odehrávalo drama. Byla tam tma, ze stropu všude a pořád kapala voda, takový nesnesitelný zvuk. Občas se ozval zvuk něčeho jako netopýr, to na klidu moc nepřidávalo. A pak se v dálce mihlo světýlko naděje. Spíš tři. Jedno to světýlko si to zamířilo tam, kde bylo potřeba, se slovy: „Kluci jedni pitomí, vy jste nám ale dali...“

A o chvíli později vyváděli policajti ze stok dva malé kluky, kteří tam šli hledat poklad.

Bludowský už tou dobou seděl v policejním autě. Seděl před nádražím v autě a ten policajt, co ho preventivně zatknul, se někde zdržel. A jak znal Bludowský policajty, tipoval by to na automat s kafeem v čekárně. Najednou se odkudsi vynořila ta slečna v červeném baretu. Usmála se svýma hnědýma očima, vzala foťák a vyblejskla detektiva. Pak se zjevil ten policajt s kelímkem v ruce. Vedle něj šla nějaká mladá žena, Bludowský ji odněkud znal.

A pak mu to došlo. Vždyť je to mladá Dobrovská! (Pro ty, kdo ji neznáte: přečtěte si Hry s ohněm.) Slečna s červeným baretem se přidala k Dobrovské a obě zmizely v nádraží. Policajt nastoupil a vyrazili.

„Á, tak vy jste můj kolega!“ smál se pak pobaveně místní policejní kapitán Karotka poté, co ho zlegitimoval. „Jste tu služebně?“ - „Ne, na dovolený.“ - „Tak to odbydem rychle - co jste dělal v tom kolejišti?“ - „Šel jsem na nádraží. Všiml jsem si, že někdo přestříhal drátovod, tak jsem to chtěl jít ohlásit na nádraží, aby se nic nestalo.“ Karotka byl shodou okolností železniční modelář, takže věděl, co to takový drátovod je: „Člověče nešťastná, vždyť ten už dávno odpojili, kdybyste došel až na konec, všiml byste si toho!“ Bludowský pokrčil rameny.

„A proč jste se zastavil na tom mostě? (Potřebuju to do protokolu.)“ - „Něco mě tam zaujalo,“ odpověděl Bludowský a spěšně dodal: „Ten dav tam dole“.

Vyvázl se symbolickou pokutou. Vycházel ze služebny a všiml si, že na chodníku stojí mladá Dobrovská. Nahlas ji pozdravil: „Dobrý den, slečno Dobrovská... To je náhoda... Jak se máte?“ - „Dobře,“ odpověděla tiše Dobrovská. Bylo vidět, že ho nevidí ráda, a měla k tomu své důvody. „A co tu děláte?“ ptal se zvědavě Bludowský. - „Pracuju. Pro noviny.“ - „To je náhoda...“ řekl Bludowský a po chvíli pokračoval: „Hm, a myslíte, že bych si mohl promluvit s tou slečnou v červeném baretu?“ Valérie Dobrovská pocítila najednou něco jako morální vítězství: „Možná...“ řekla s úšklebkem.

³ Kōnig, ačkoliv dobře věděl, že ho zdržuje, mu na to říkal: „ale ne, vůbec nezdržujete“

O kousek dál si zlatokop otřel pot z čela. Slyšel něco jako letadlo, vzhlédl. Přímo nad hlavou mu proletěl černý vrtulník. Zlatokop se vyděsil: „Tyvole, kluci, jdou po nás!“ Celá banda se rozprchla po lese jako zvěř. Černý vrtulník uměl udělat dojem.

Zato Bludowský míval dny, kdy dojem moc dělat neuměl. Bylo vedro, v dále nad lesem dělal manévry černý vrtulník a na zábradlí na rohu ulice seděla ta slečna s červeným baretem. „Mohl bych vás o něco poprosit...“ začal tiše Bludowský, „tu fotku, jak jsem na ní zamčený v tom policejním autě, prosím nezveřejňujte“ a rychle si vymyslel důvod proč ne: „Kolegové by se mi smáli.“ Osoba na zábradlí na něj naprosto vážně vykulila oči: „Neměl byste tolik kouřit, škodí to zdraví. A ty kytky v tom květináči pod vaší kancelář ty vajgly taky moc neocení.“

Detektiv zkoprněl. O jeho škodolibém házení vajglů do květináče věděl jen Waldfrucht a jeden mladý mladý strážmistr, kterého kdysi omylem trefil.

„Jak to...“ - „Vy jste detektiv“ řekla zpěvně osoba na zábradlí. Detektiv stál, jako by ho polili pivem, Dobrovská se šklebila jako troll internetový a ta slečna na zábradlí zachovala vážnou tvář.

Vrtulník provedl takový vtipný manévr. Pak se detektiv odvážil promluvit: „Všimla jste si toho černého vrtulníku?“ - „Všimla. Už jsem udělala pár fotek. Možná má co do činění s pokladem, a když ne, tak se alespoň dobře prodá.“ - Bludowský přišel blíž k zábradlí: „A co si vy o tom pokladu myslíte?“ - Otočila se na něj: „Nepřipadá mi to moc věrohodné. Tam před sokolovnou našli jenom něco jako zavalený lom, vytahali akorát spoustu suti. A ti dva kluci, co je policajti vytáhli z toho kanálu, taky nic nenašli.“ - „Bavil jsem se o tom s jedním z místních a ten se mi podobný názor snažil vyvrátit.“

Povídali si.

„...my jsme s Valérií vlastně spolužačky, a protože umění teď moc nevynáší, tak fotíme pro Reuters...“

Bludowský byl v pasti. Nejradši by tam u zábradlí zůstal celý den. Ty oči.

Pak Dobrovské někdo zavolal: že prý hoří někde poblíž uhelný sklad, tak ať ho jedou vyfotit. A odjely.

Bludowský se vydal k chatě. Vrtulník se vydal tím samým směrem a předletěl ho. Přistál kousek od chaty, vystoupil z něj nějaký muž a vrtulník odletěl. Bludowský toho muže poznal, byl to Jan Leger⁴, otec Waldfruchtovy přítelkyně a majitel té chaty, kde teď detektiv bydlel.

Pan Leger byl jedním z těch opravdu důležitých lidí. Měl nějakou vysokou pozici na jakémsi ministerstvu. Svou práci uměl opravdu dobře, vlády se střídaly - a on zůstával, protože ho všechny potřebovaly k tomu, aby udržely stát v chodu. Tato pečlivost a nenahraditelnost byla, jak se zdá, u Legerů v rodině dědičná.

Přestože si tedy Leger mohl hodně dovolit, detektiv se ho zeptal: „To jezdíte často na chatu černým vrtulníkem?“ - „Ani moc ne. Potřeboval jsem jen trochu demonstrovat sílu státní moci. A vůbec - nechápu co všichni mají proti černým vrtulníkům. Vždyť jsou to vlastně takové vzdušné limuzíny - záclonky, minibar, tónovaná skla a tak.“ - „Vy tu ale nejste na dovolený...“ řekl detektiv podezřívavě.

V hlavě se mu totiž začal jevit obraz... a v jeho středu poklad.

„Ano, musím tu vyřídit pár drobností. A co vy? Jak jste si tu užil dovolenou?“ - „Je tu krásně. A ten poklad...“ - „Á, poklad. Taky jsem ho zamlada hledával...“ - „A našel?“ - „Nenašel.“ - „Ale já myslím, že vím, kde je...“ - „Ale jděte,“ zasmál se Leger, „...a kde si jako myslíte, že je?“ - „Přímo tady, pod chatou.“

Legerovi na chvilku ztuhl smích na rtech: „Nesmysl!“ - „Ani bych neřek...“ řekl tiše detektiv.

Leger se po vteřině zeptal: „A jak jste k tomuhle názoru došel?“ - „Prozradil jste se sám - tím černým vrtulníkem.“

Víte, když jsem sem jel, tak mi Waldfrucht řekl, že tu najdu poklady. Když jsem dorazil, myslel jsem si, že tím myslel ty knihy, co tu máte. A že to teda poklady jsou.

Ale pak se před sokolovnou propadl ten bagr a já se dozvěděl o tom pokladu z války. Zajímalo mě to a štěstí mi přihrálo do cesty jednoho chlápka, který o tom pokladu věděl opravdu hodně.

⁴ Čte se to Ležér

Od něj jsem se dozvěděl, že ten poklad není ze zlata, ale z papíru. Tak jsem si řekl: Proč by ho někdo zakopával do země? Vždyť by tam navlhnul a shnil. Bylo by přece mnohem lepší dát ho někam pod střechem.

Tuhle teorii mi pak potvrdilo to, že se v té jámě před sokolovnou nic nenašlo.

A pak jste se tu objevil vy: V černém vrtulníku se vší parádou.

A pak mi to došlo: Tahle chata už vypadá šedesát let pořád stejně! (Bludowský v tu chvíli vytáhl jako trumf fotografii z války, kterou měl půjčenou od tesaře.) Vidíte?

Do sklepa se nesmí chodit! Bydlíte tu Vy! A ty tři nákladáky, co ten poklad přivezly, okolo chaty určitě musely projet!

Ten černý vrtulník, to je něco tak nápadného!“ - (Leger trošičku zalitoval, že tak dal na svou oblíbenou knihu Ovlivňování davu pomocí nízkých přeletů.)

Lehce pobledlý vysoký úředník ministerstva zahraničí jménem Leger se nadechl: „To, co jste mi právě řekl, je od této chvíle státní tajemství. Doufám, že jako státní zaměstnanec víte, co to znamená?“

„Jo, vím,“ přikývl detektiv. - „A teď by asi bylo lepší, kdybyste odjel už dnes“ řekl Leger striktně. - „Ano, jistě,“ řekl detektiv trochu smutně.

Podíval se na chvíli na zem, a pak pozdvihl hlavu a podíval se na Legera, který kontroloval zámek od sklepa: „Akorát jedna věc mi trochu vrtá hlavou - proč se to tu jmenuje ‚Sokolí hnízdo‘?“ Leger se chvíli rozmýšlel, zda právě může mluvit, nebo ne: „Můžu vám to vlastně říct, když to nejdůležitější už víte sám: Falknest totiž není místo, ale jméno. Jméno jednoho muže, co tu za války bydlel. Všichni ho tehdy znali jen křestním - bydlel tu pro ně ‚Jörg‘. Prostě, že?“ - „Hm. Jako všechno,“ řekl zklamaně detektiv a odešel si balit věci.

Po chvíli se však vrátil a s nesmělostí malého dítěte se zeptal: „A mohl byste mi aspoň kousek toho pokladu ukázat? Vždyť já ho vlastně našel!“

„Člověče, vy mi ale děláte problémy!“ vyštěkl Leger. Pak se ale zarazil. Byl to takový ten pocit, jaký zažívají kupci kradených uměleckých děl.

Mají sice nad krbem originál Monu Lisu, ale nemůžou ji nikomu ukázat, protože by jim ji v lepším případě zabavila policie, v horším případě by šli rovnou sedět.

Leger správně vytušil, že další příležitost chlubit se pokladem bude mít třeba až za patnáct let.

„Jste opravdu tak chytrý, jak mi o vás říkali, pane Bludowský. Půjčte mi klíče,“ řekl Leger. Detektiv vytáhl z kapsy klíče a podal je Legerovi. „Pojďte,“ řekl Leger a vyrazil směrem ke sklepu.

Na dveřích od sklepa byl obrovský zámek. „Tohle už vůbec nikomu neříkejte. Tohle už není státní tajemství, ale moje a vaše.“ Leger odemkl jednu stranu zámku klíčem, který mu podal Bludowský. Pak vytáhl druhý klíč, odemkl druhou část zámku a otevřel malá, ale bytelná dvířka do sklepa.

„Až po vás,“ vyzval detektiva Leger. Patrně to byla součást nějakého bezpečnostního opatření. Detektiv vstoupil.

Do nosu ho okamžitě udeřil zápach vlhkého zdiva, mechu, starého papíru a myší, které jsou v Hlubočici tak šikovné, že se dostanou i do trezoru Národní banky. Leger vstoupil, zavřel za sebou a rozsvítil. Z žárovky vyletěla stará mýra a začala kroužit. Patrně byla právě probuzena z hibernace.

Detektiv se rozhlédl: Místnost to byla celkem tmavá. Uprastřed stály dřevěné bedny, pokryté starou plachtou. Okolo byla sem tam plechovka nějakého toho jedu, aby se myši a moli drželi zkrátka. A u jediného okna byla velmi zdařilá replika nepořádku, budící dojem, že nic jiného ve sklepech není.

Leger přistoupil k nejbližší bedně. Demonstrativně odklopil víko: „Jak jste ostatně říkal sám, poklad je tvořen převážně různými dokumenty.“ V bedně byl skutečně nějaký starý papír s německou orlicí. Na něm ležel nějaký menší rukou vyplněný formulář. Leger ho vzal a podal Bludowskému: „Tohle si pořádně prohlédněte. Skvělá ukázka německé pečlivosti.“

Bludowský si formulář prohlédl. Rozuměl sice jen nápisu LIEFERSCHEIN nahoře a podpisům dole, ale bylo mu hned jasné, co to je: „Vždyť to je dodací list k tomu pokladu?!“ divil se.

„Ano, nejvýmluvnější ukázka německé pečlivosti,“ přitakal Leger. „Teď jistě chápete, že je to všechno, co vám můžu ukázat.“ - Detektiv přikývl. Obraz se uzavřel.

Uplynul den. Zvony byly poledne. Detektiv stál na balkóně kanceláře a s rozkoší vdechoval nikotin. Na stole mu ležel spis od hasičů k dalšímu případu.

Vzpomínal. Vzpomínal na svoji dovolenou, Legerovic chatu, poklad, odpojený drátovod, hospodského Mozarta, tesaře Königa, a taky na tu slečnu s červeným baretem.

Dokouřil. Típnul, a špaček cigarety hodil dolů do květináče. Trefil.

Vešel dovnitř. Sedl si ke stolu a začal číst to hlášení. Kdy už se ti hasiči konečně naučí psát pořádná hlášení.

A v tom ho někdo vyrušil.

Zazvonil zvonek - a za dveřmi kanceláře stál Leger: „Pane Bludowský, máte pěkný průser. Něco mi dlužíte...”

A asi o padesát kilometrů východněji si tesař jménem König otvíral obálku s velmi podezřelým dodacím listem (hákové kříže tam obvykle nebývají) a rukou načmáraným průvodním dopisem: „Poklad opravdu existuje. Uchovejte si svou víru. Tady máte důkaz. Pravda.“

FINIS

